

Jens Lapidus

Val dood

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Het was de tweede keer in mijn leven dat ik voor een klus naar Stockholm ging.

De eerste keer was ik hier voor een bruiloft, als lijfwacht van een gast. Dat was zeventien jaar geleden en ik was nog jong. Ik weet nog hoe ik me erop verheugde de dag erna te feesten in Stockholm en blondines te scoren. De bruiloft zelf was een grote happening vergeleken met bruiloften in mijn vaderland. Ze zeiden dat hij ook naar Zweedse maatstaven groot was, er waren zo'n driehonderd gasten. En inderdaad, het was prima gedaan. Het pasgetrouwde paar kwam in bontjas uit de kerk. Ze hadden een jong kind, een schattig meisje, ook in een bontjas. Het bruidspaar reed bij de kerk weg in een slee die werd getrokken door vier witte paarden. Hun dochtertje stond met haar au pair op de kerktrappen te zwaaien. De lucht was schoon, de sneeuw fonkelde en de hemel was helder. Ik weet nog wat ik dacht: dat Zweden het mooiste land ter wereld moet zijn. Daarna zag ik de gezichten van de gasten. Sommige straalden van vreugde, andere van bewondering. Maar één ding zag ik bij iedereen: respect.

De man die toen trouwde was degene voor wie ik nu moest zorgen: Radovan Kranjic. Dat was de ironie van het lot: gezien te hebben hoe zijn nieuwe leven begon, en dat nu te gaan beëindigen.

Ik voel normaal gesproken niets. Integendeel, ik dood mezelf voor elke opdracht. Ik ben besteld, betaald, onafhankelijk – in wat ik doe zit niets persoonlijks. Maar deze keer naar Stockholm te komen voelde op een of andere manier volmaakt.

De cirkel zou gesloten worden. Een balans hersteld.

Toen gebeurde er iets.

Ik had de hele dag in de Volvo gezeten. Toen ik op mijn kamer kwam, besloot ik mijn vuurwapens schoon te maken. Ik had ze aangeschaft in Denemarken, waar ik contacten heb – sinds de zogenaamde oorlog tegen terrorisme van de Amerikanen ga ik de EU niet meer met wapens binnen.

Ik had een Accuracy International L96A1 – een scherpschuttersgeweer uit de topklasse – en een Makarov. Ik haalde ze uit elkaar en legde ze op een doek op mijn bed, schoongemaakt en glanzend. Het laatste wapen, een revolver, hield ik in mijn hand.

Toen ging de deur open.

Ik sprong haast op toen ik besepte dat ik vergeten was de deur op slot te draaien, wat ik normaal gesproken altijd doe.

Het was een kamermeisje. Ik vroeg me af wat dit eigenlijk voor pesthotel was, dat het personeel niet eerst aanklopte.

Ze staarde een paar seconden naar mijn wapens. Daarna verontschuldigde ze zich en liep achteruit naar de gang.

Maar het was te laat, ze had al te veel gezien. Ik stond op, hield de revolver omhoog en verzocht haar de kamer in te komen.

Ze zag er doodsbang uit. Daar had ik begrip voor, dat was de bedoeling. Ik zei haar ook haar schoonmaakwagentje de kamer in te trekken en daarna deed ik de deur achter haar dicht. Ik hield mijn wapen voortdurend op haar gericht. Daarna liet ik haar mijn kamer schoonmaken.

Het kostte haar hoogstens tien minuten, je merkte dat ze geroutineerd was. Ze stofzuigde het kleine vloeroppervlak, nam alle oppervlakken af en poetste de wasbak en het toilet. Het was belangrijk voor me dat het grondig werd gedaan.

Ondertussen pakte ik mijn koffer.

Toen ze klaar was vroeg ik haar de gang in te kijken om te zien of daar iemand was. De gang was leeg. Ik dreef haar voor me uit en zei haar een andere kamer open te maken. Ze nam een kamer twee deuren verderop.

We gingen naar binnen. Het was een rommelige kamer. Degene die daar verbleef genoot er blijkbaar van om kamermeisjes te treiteren.

Ik deed de deur dicht.

Ze keek me aan.

Ik hield een kussen omhoog.

Ik hief de revolver en schoot door het kussen heen, in haar oog.

Deel 1

1

De stripclub aan de Roslagsgatan afgehuurd. Jorge scande de ruimte: rode spotlights aan het plafond, fluwelen fauteuils op de vloer en neonreclame voor Heineken aan de muren. Ronde tafels met kaarsvetvlekken, biervlekken – hij wou niet nadenken over wat voor andere vlekken. Een bar langs een van de lange wanden, een dj in een hoek, een klein podium tegen de andere lange wand. De strippaal nog chickloos. Maar achter de bar: vier smatjes met meer huid dan kleren schonken bubbels in. Zo meteen zouden ze zich rond de paal slingeren. De kerels alles laten zien.

Niet echt een megaluxe feeling. Maar dat deed er geen reet toe – de mensen maakten de sfeer. Jorge kende er veel hier. Was met z'n neef Sergio en z'n gabber Javier gekomen. Verderop bij de fauteuils zag hij Mahmud – de *hermano* nipte aan een glas champie. Was met zijn eigen matties aan het bonden: Tom Lehtimäki, Robban, Denko, Birra.

Jorge knikte naar Mahmud, knipoogde. Liet weten: ik zie je, ouwe, check je later. Ze moesten het over morgen hebben. J-boy: kon haast niet wachten. Zou misschien iets groots gaan doen. De stap terug naar het g-leven. Weg uit het m-leven. M dus, de m van muffins.

Jorge had kut geslapen vannacht. Het hele punt: als Agent Smith tegen Neo. Het duistere tegen het lichte. Een braaf Zwedo-leven: dat teert je uit. *The dark side*. Tegelijkertijd: waar ze morgen heen gingen – iets geweldigs. De goeie kant zou de kans krijgen – als ze morgen maar naar die afspraak konden gaan, kwam alles goed.

Misschien.

'Houdini!'

Jorge keek opzij.

Babak liep op hem af. Open armen, valse smile. De Iraniër omhelsde hem. Bonkte hem op zijn rug. Stak hem met verbale messen. 'Hoe loopt die koffientent, ouwe? Zeker weten dat kebab geen betere marges heeft?'

Jorge trok zijn kop terug. Nam de gast van drie decimeter afstand op. Hield het cadeau omhoog: een Dom Pérignon 2002 – blijkbaar rete-chic.

Babak: Mahmuds oudste homie. Babak: Iraanse dealerprofeet, kutjesmagneet, retegetto-heet – dacht hijzelf in elk geval. Babak: had het traject afgelegd dat Jorge ooit voor zichzelf had gepland. Had de weg gekaapt die voor hém was gereserveerd. Was begonnen op straat. Had de game geleerd. De markt bestormd – hoe gewone buitenwijkkills net zoveel waren gaan gebruiken als de ergste Stureplan-yuppen keer doezoe. De toekomst doorzien. Coke vandaag de dag: bij twintigjarigen thuis normaler dan wiet bij vijftienjarigen.

Het had Jorges spel kunnen zijn. Zijn game. Maar het liep anders.

En vandaag: de Iraniër trakteeerde alle jongens hier. Feestte met strippers, champagne en gratis bier aan de bar. De uitnodiging was door een hulpje van Babak direct aan Jorge gegeven. Gedrukt in gotische letters: *Feesten als een echte bandiet! Ik word 25 en trakteeer op bubbels, buffet en babes. Red Light-klubben aan de Roslagsgatan. Kom zoals je bent.*

Irritant als een muggenbeet op je reet: Babaks houding. De twinkeling in de ogen van de Iraniër. Zijn volume: fluimen op je smoel. Dat rottige stuk stront wist dat Jorge en Mahmud elke dag zwoegden als Roemeense hoeren op een zaterdagavond. Wist dat ze in een maand niet half zoveel doekoe binnensleepen als hijzelf in een week. Wist dat de Joego's cash opslochten voor hun protectie. Zeker: wist dat de belastinggieren op ze aasden. Absoluut: die klootzak van een Babak snapte dat het koffieleven het niet was voor J-boy.

Wat Jorge niet begreep was dat Mahmud die gast geen ram voor zijn bek gaf en het contact verbrak. Het was een marteling.

Maar de grootste marteling was het woord dat Babak zojuist had gebruikt: Houdini. Die naam... echt, Jorge trok het niet. Houdini – wat een bullshit. Babak trapte iemand die op de grond lag. Draaide het mes nog een keertje extra om, strooide chili in de wond.

Het was al bijna vijf jaar geleden dat Jorge uit Österåker was ontsnapt. Tuurlijk, veel swa's in de buitenwijken hadden zijn tori duizend keer gehoord. Een idool iets onder mensen in de flatgebouwen. Een sprookje waarover je droomde als het beton van de celmuren je verstikte. Maar ook, net als met alle sprookjes: de gozers daar wisten hoe het afliep. De latino, de legende, J-boy, de Houdini – gedwongen om er weer in te kruipen. Als een loser. Vrijheid *adios*. Het was een rottige tori.

En Babak liet geen kans voorbijgaan hem eraan te herinneren.

Aan de bar hingen wat BMC-gasten: leren vesten als zwarte uniformen. Eenprocentslabeltjes, MC Sweden-badges en The Fat Mexican op hun borst en rug. Tatoeages in de nek, op onderarmen, rond ogen. Jorge kende een paar van deze figuren. Niet bepaald koffiebareigenaars, maar geschikte gasten. Al wist hij wat negen-tot-vijfers dachten als ze deze jongens zagen. Alsof het met knipperende letters op hun vesten geschreven stond – een gevoel: angst.

Hij liep weg bij Babak.

Verder achterin, naast het podium, zag hij neven en familieleden. Trosjes

kleine, donzige Babak-kopieën. Voor hen stond op hetzelfde feest zijn als de halve Bandidos MC Stockholm gelijk aan een gala vol sterren.

Er kwam een gast in Jorges richting lopen. Z'n silhouet: dat van een aap. Megabrede schouders, armen die ver langs de bovenbenen hingen. Die vent: anaabool postuur, maar z'n benen was ie vergeten, die staken als twee snuifbuisjes onder zijn tors uit.

Het was Peppe. Een bajesmattie uit Österåker.

Sinds die tijd had Jorge hem niet meer gezien.

Peppe droeg een vest. Op zijn linkerborst: prospect. Hij was blijkbaar bezig een zware jongen te worden.

'Yo, bradda!' Ze omhelsden elkaar. Jorge zorgde dat hij het vest niet met zijn handen aanraakte. Onnodig om met de regels van MC-kills te fucken.

Peppe zei: 'Fawaka, bradda? Heb je wat te batsen?'

Deze swa: vast een racist in merg en been, toch: zijn getto-Zweeds authentiek. Jorge schaterde. De gast had dezelfde humor als toen.

Jorge antwoordde: 't Komt bradda, 't komt.' Hij sprak het woord bradda net zo uit als Peppe. Daarna zei hij: 'En jij hebt een vest opgeduikeld, zie ik.'

'Je weet niet hoeveel ik hiermee mag batsen, man. Echt ziek.'

'Hou je het vest aan dan?'

Peppe met een uitgestreken smoel.

Jorge moest iets zeggen. Zweeg. Nam Peppe op. De gast staarde *pissed*.

Ten slotte: 'Geen geintjes daarover.'

Jorge had schijt. Sommige gozers namen hun bende kleuren te serieus.

Maar na tien seconden grijnsde Peppe weer. 'Leer in bed is mijn ding niet. Maar heb je weleens handboeien geprobeerd? Echt dope shit, man.'

Ze schaterden samen.

Z'n Bandidos-mattie wisselde van onderwerp, lulde door. Slimme constructies in de bouwbranche. Btw-bedrog, factuurbluf, zwart loon. Jorge knikte mee. Het was interessant. Het was belangrijk. Hij overwoog zelfs Peppe om hulp met de Joego's te vragen. Tegelijkertijd kende hij de regel: iedereen zorgt voor z'n eigen shit.

En ondertussen: hij kon niet ophouden aan morgen te denken.

Morgen.

Jorge sloeg zijn glas bubbels achterover.

De dag erna. Walfeeling onder z'n ogen. Katerpijn in z'n kop. Adem als een in spiritus gedrenkte drol. Toch: een soort ontspanning. Met zijn beste vriend, Mahmud. Op weg naar Södertälje. Op weg naar misschien de belangrijkste afspraak van J-boys leven.

Het was halfdrie. Hij en de Arabier in hun auto. Of eigenlijk: de auto was van hun koffietent. Een van de weinige voordelen: zoveel spullen als je op naam van je bedrijf kon kopen. Mobieltjes, computers, dvd's, 3D WiFi full led-tv's. Alles

eigenlijk – vonden zij in elk geval. Maar dat bleek de belastingdienst niet te vinden.

Ze waren op weg naar: iets groots. Dé grote actie in de toplaag der bandieten. De betonjungle gonsde van de successprookjes: de Hallundacoup, de Arlanda-kraak, de helikopterberoving. En iedereen wist dat maar weinigen kijk hadden op de planning, dat er maar een paar mensen recepten in handen hadden. Maar Jorge had een ingang versierd.

En zo iemand gingen ze nu zien. Iemand die wist hoe het moest. Een brein.

Het was gaan regenen, de winter verloor terrein.

Mahmud zette zijn stoelverwarming uit. ‘M’n zak wordt te heet, daar kun je onvruchtbaar van worden.’

‘Hoezo, was je van plan vader te worden of zo? Wie ga je met kind schoppen? Beatrice?’

Mahmud draaide zich naar hem toe. ‘Beatrice is goed in het verkopen van koffie verkeerd, maar ze is vast een waardeloze ma.’

‘Zo goed is ze niet in het verkopen van koffie. We zouden verdomme iemand anders moeten aannemen.’

‘Ja, maar niet te knap, dat trek ik niet.’

Ze reden links langs IKEA. Jorge dacht aan zijn zus. Paola was dol op IKEA. Ze probeerde haar huis in te richten. Boekenkasten op te bouwen waarbij het honderd jaar duurde voor je doorhad hoe ze in elkaar geschroefd moesten worden, ingelijste posters ophangen aan stucmuren waar de pluggen na een paar uur al uit losschoten. Een leven opbouwen. Opgaan in de omgeving. Maar waar zou dat haar brengen, wat dacht ze? Dat ze probeerde een Zwedo te worden betekende nog niet dat ze Zweeds werd.

Ze was naïef. Toch: Jorge hield meer van haar en Jorgelito dan gezond was.

Mahmud zat over Babaks feest van gisteravond te lullen. Welke stripster het geilst was geweest. Wie van Robert en Tom had gescoord. Wie van Babak en Peppe de meeste cash verdiende. Jorge kon het niet aanhoren – altijd maar die verering van die Iraniër.

Aan de andere kant van het raampje: station Tumba. Er hing een bord boven de weg: ALBY. Mahmud draaide zich weer naar hem toe. ‘Daar ligt mijn hood. Dat weet je.’

‘Doe normaal, man. Alby en de rode metrolijn erheen staan over je halve lichaam getatoeëerd. Tuurlijk weet ik dat.’

‘En nu gaan we naar Södertälje, dat is bijna mijn hood.’

‘Ja en? Daar ben je wel eerder geweest.’

‘Stel nou dat ik die gast met wie we hebben afgesproken ken.’

‘Dat lijkt me niet. Denny noemt hem de Fin. Behalve Tompi Lehtimäki ken je toch geen Finnen?’

‘Neuh, maar misschien is het geen Fin. Misschien komt ie uit Zuid. Een paar jaar geleden was daar dikke rotzooi, je weet toch. De oorlog tegen Eddie Ljublic

en zijn vrienden. Dus als de Fin hiervandaan komt, was hij daar misschien bij. En dan heb je vijftig procent risico dat ie aan de verkeerde kant stond. Dat hij met die smeerlappen meedeed.

‘Hoezo vijftig procent? Dat risico is veel kleiner.’

‘Jawel, maar ook niet. Of hij deed mee met die smeerlappen, of niet, dat zijn twee alternatieven. Het ene of het andere, dat is fiftyfifty. Dus ik vind dat je kan zeggen dat het vijftig procent is.’

Jorge grijsde. ‘Je bent echt geniaal, gozer.’

Tegelijkertijd: de vragen verdrongen zich in zijn kop. Wie zouden ze eigenlijk gaan zien? Hoe wisten ze dat het geen smerisinfiltrant was? Zouden ze een deal met hem kunnen sluiten? En zo niet, wat zouden ze met de belastingdienst en de Joego's doen? De Zweedse staat en de onderwereldstaat waren bezig hun café te verneuken.

De autoverwarming spuwde geluid. De ruitenwissers piepten.

Misschien: op weg naar zijn grootste actie ooit.

Misschien: op weg naar een herstart.

Twintig minuten later. Södertälje. De voorstad waar ze 's ochtends om de beurt heen gingen. De plaats waar linkse extremisten supermarkten affikten, kids uit Ronna het politiebureau beschoten met automatische wapens, het X-team oorlog voerde tegen de Syrische Broederschap en de industriële bakkers de sappigste ciabatta's ten noorden van Italië bakten. De stad van waaruit Suryoyo TV en Suryoyo Sat televisie over de hele wereld uitzonden, de plaats die ook wel Klein Bagdad werd genoemd.

Södertälje: de stad waar volgens de geruchten de helft van alle overvallen op waardetransporten in Zweden werd gepland.

Ze zetten de auto neer in een parkeergarage achter de winkelstraat in het centrum.

Mahmud haalde een stuurslot tevoorschijn.

Jorge zei: ‘Wat doe je?’

‘Dit is Södertälje, weet je, de ene helft van de kinderen hier is profvoetballer, de andere helft autodief.’

‘Maar we komen hier toch elke dag?’

‘Maar niet helemaal hierheen. Niet in het centrum.’

Jorge grijsde weer. ‘Volgens mij ben je een beetje paranoia. We staan toch in een parkeergarage.’

Ze stapten uit. Liepen naar de Storgatan. Nog steeds somber weer. Om hen heen: vooral bejaarden, kids en snorremanen die thee zaten te drinken in cafés.

Mahmud wees naar de besnorde mannetjes: ‘Mijn vader ziet er net zo uit, ja toch?’

Jorge knikte. Wist: als Mahmud eenmaal begon kon hij uren doorlullen over hoe Zwedo-Zweden zijn vader in de steek had gelaten. Hoe Beshar eerst geen

werk had gekregen, van een uitkering had geleefd, daarna werk had gekregen, waardoor zijn rug was verknald zodat hij voor de rest van zijn leven afgekeurd was. En zijn vriend had gelijk, maar Jorge kon het niet meer horen.

Ze namen een dwarsstraat van de Storgatan.

Jorges telefoon ging.

Paola: 'Met mij. Wat doe je?'

Jorge dacht: zal ik zeggen hoe het is?

Hij zei: 'Ik ben in Södertälje.'

'Bij een bakkerij?'

Paola: Jorge was gek op 'r. Toch trok hij het niet.

Hij zei: 'Ja, ja, natuurlijk ben ik bij een bakkerij. Maar we kunnen beter later bellen, ik sta hier met mijn handen vol muffins.'

Ze hingen op.

Mahmud wierp een zijdelingse blik op hem.

Verderop het adres waar ze moesten zijn: Gabbes Pizzeria.

Er rinkelde een belletje toen ze de deur opendeden. Ranspizzeria eerste klasse. Een wand van kale baksteen, op de andere wand hing een verbleekte poster: NIEUW, MEXICAANSE TACOPIZZA'S. Jorge dacht: supernieuw, die reclame moet er al sinds de jaren negentig hangen.

Op de tafels lagen ouwe damesbladen en katernen van *Aftonbladet*. Het was vier uur. Er was helemaal niemand in de pizzeria.

Er kwam een gast uit de keuken. Schort vol meel, T-shirt met rode letters: GABBES DOET HET BETER. Om zijn nek hingen twee dikke gouden schakelkettingen.

Jorge knipoogde naar de pizzabakker: 'Vadúr heeft me gestuurd.'

De vent staarde hem aan. Mahmud bewoog zich zenuwachtig achter Jorge. De pizzabakker liep de ruimte achter de toonbank weer in. Praatte zachtjes met iemand, misschien aan de telefoon. Kwam terug. Knikte.

Ze namen de achteruitgang naar buiten. Een zwarte Opel. Jorge bekeek de auto snel: de passagiersstoel en achterbank vol pizzadozen. De pizzavent ging aan het stuur zitten, Jorge en Mahmud moesten maar een plaatsje zoeken tussen de dozen achterin. Ze reden het centrum uit. Langs het overdekte winkelcentrum, de rechtbank, de parkeerplaatsen. Buiten de stad: de flatgebouwen van het miljoenenproject uit de jaren zeventig als slingerende bergketens – echt net zijn oorspronkelijke territorium.

Tot nu toe had de pizzabakker geen woord tegen ze gezegd.

Mahmud boog zich naar Jorge toe, fluisterde in zijn oor. 'Die gozer loopt het risico te verdrinken, zoveel als ie moet wegen.'

Jorge fluisterde terug: 'Hoezo?'

'Nou, dat goud dat hij om z'n nek heeft weegt meer dan een bowlingbal. Als die gast de volgende keer dat ie tomatensaus maakt niet oppast, pleurt ie er misschien in en komt ie nooit meer boven.'

Jorge schoot bijna in de lach. Lekker dat Mahmud de spanning een beetje

weggeinde. Eigenlijk was er vandaag niks om bang voor te zijn. Werkte het, dan werkte het.

Ze stapten uit bij een flatgebouw.

De pizzabakker liet de lift komen. Ze wachtten. De metalen deuren knarsten. Ingekerfde tags, telefoonnummers van zogenaamde hoeren, Arabische scheldwoorden.

Ze gingen naar boven. Jorge kreeg haast die kriebel in zijn buik, zoals bij snelle liften. Zesde verdieping. Ze stapten uit. De vent pakte sleutels. Maakte een deur open. Jorge zag nog net de naam op de brievenbus: EDEN. Het voelde als een teken.

De flat zag er leeg uit. Geen kleren, geen hangertjes, geen schoenen of schoenenkast. Geen kleden, spiegels, ladekasten. Alleen een kale gloeilamp aan het plafond in de hal. De pizzabakker gebaarde: ik moet jullie fouilleren.

Jorge keek naar Mahmud. De gozer zag er nu niet meer zo lollig uit. *Go with the flow* dan maar.

Snelle, lichte bewegingen: een prof.

De pizzavent gebaarde weer: jullie kunnen naar binnen gaan.

Jorge ging eerst. Korte, stille stappen. Een gang. Grijs muren. Slecht verlicht. Ze kwamen bij een vrij grote kamer. Drie stoelen neergezet.

De man liet ze alleen. Er kwam een andere vent de kamer in.

Hij droeg een zwarte spijkerbroek, donkere capuchontrui en een bivakmuts over zijn gezicht.

De man zei: 'Welkom, ga zitten.'

De stoelen kraakten. Jorge ademde diep in.

De man sprak perfect Zweeds.

'Jullie kunnen me de Fin noemen. En jij, Jorge Salinas Barrio, hebt gezeten met mijn vriend Denny Vadúr. Dus ik heb redenen om je te vertrouwen. Vadúr ken ik al heel lang.'

Jorge zei: 'Denny is een supergozer.'

De vent zweeg even. Daarna zei hij: 'Ja, hij is sympathiek. Maar hij is niet super, dat zijn jouw woorden. Hij praat te veel. En hij heeft onlangs geblunderd. Je weet waar je hem hebt ontmoet. Hij probeerde een eigen dingetje. Dan krijg je dat. Maar met mij is het anders.'

Het klonk alsof de Fin iets aan het eten was – aan het eind van elke zin smakte hij met zijn lippen.

Jorge wachtte af.

De Fin zei: 'Jullie komen langs omdat jullie een recept willen hebben.'

'Ja.'

'Dat is niet iets wat je zomaar weggeeft. Dat begrijpen jullie?'

'Natuurlijk, dat kost iets.'

'Dat kost inderdaad iets. Maar dat niet alleen. Het gaat ook om het juiste ge-

voel. Ik moet alle betrokkenen voor honderd procent vertrouwen. Laat ik het zo zeggen: ik ben een handelaar in planning. Ik verkoop een werkwijze. Een recept. Maar hoe goed hij ook is, geen enkele procedure werkt als er niet de juiste mensen bij betrokken zijn. Het is een geheel. Begrijpen jullie dat?’

Jorge knikte, zonder iets te zeggen. Onzeker of hij alles snapte.

‘Jullie zouden de juiste kunnen zijn. Jullie zouden de delen kunnen zijn die het geheel vormen.’

Jorge en Mahmud durfden hem niet in de rede te vallen.

De vent bleef met zijn lippen smakken. ‘Ik wil dat jullie zes jongens verzamelen die jullie vertrouwen. En geen mongolen. Daarna wil ik een lijstje met hun namen en persoonsnummers. Handgeschreven.’

Jorge wachtte of er iets meer zou komen. De Fin zweeg.

Ten slotte zei Jorge: ‘Geen probleem, dat regelen we.’

‘En dat is niet genoeg. Weten jullie wat er nog meer nodig is?’

Weer stilte. Jorge wist niet wat hij moest antwoorden. Deze hele shit: vaag. Niet zoals hij had verwacht. Hij had een swa als hijzelf verwacht, een paar jaar ouder misschien: zeg maar een geslaagde betonkill. Eentje die zichzelf tot een hoge gast had gemaakt. Achteroverleunde, anderen het vuile werk liet opknappen. Maar dit met die bivakmuts en zo’n codenaam – oké dat mensen misschien anoniem wilden blijven, maar dit leek meer op een Martin Beck-film dan op de werkelijkheid.

Tegelijkertijd, Jorge wist: dit was echt. Had ’s gehoord in de lik, in Sollentuna, van vrienden en vrienden van vrienden: de jongens die de recepten hadden waren serieus. Nauwkeurig. Overvoorzichtig.

Mahmud keek naar Jorge. Hij moest nu iets zeggen.

Hij antwoordde: ‘Er is veel voor nodig. Goeie planning. Goeie organisatie.’

De Fin speelde de opmerking meteen terug. ‘Dat klopt. Maar luister en leer. Dit is mijn eerste tip. Er is nog nooit een grootse actie gelukt zonder iemand binnen. Je hebt een insider nodig, dat is het fundament van elke roofoverval. Iemand die inzicht heeft in – en bij voorkeur ook access heeft tot – het waarde-transport in kwestie. En dat soort mensen heb ik er jaren geleden al geplant.’

Jorge wist maar één ding uit te brengen: ‘Wauw, jesus.’

‘Dat kun je wel zeggen. Degene met wie ik het langst contact heb, werkt al meer dan zeven jaar in de bewaking. Alle soorten opdrachten worden hem toevertrouwd. Dus als we iets doen, doen we het groots.’

Inwendig: Jorge kon niet ophouden met smilen. Dit was zo groot. Dit was het begin van zijn einde als café-uitbater. Het begin van het einde als afgeperste sloeber. *El grand* muffinsdood.

Hij zag beelden in zijn hoofd. Bivakmutsen. Donkere geldkoffers. Bundels vijfhonderdjes.

Hij zag snel geld.